

tage den ene Million efter den anden ud af Statskassen til det her omhandlede Formaal. Men er det nu en forsvindende Sum, denne Million? Jeg tager dette Punkt frem, eftersom det er kommet frem ikke i et offentligt Møde, men i et lukket Møde, der er blevet offentlig refereret, thi Højres Møder om denne Sag, have som bekendt været lukkede Møder. Det er der bleven refereret, at Regjeringen vilde give Arbejder til mange Tusinde Mennesker i Maaneder, medens vort Forslag kun vilde komme nogle Faa af Befolkningen til Gode i 14 Dage. Skulde der nu virkelig være saa stor Forskjel paa vore 1,400,000 Kr. og det, som Regjeringens Forslag vil bevilge, hvoraf, som Landsktingets Ordfører har indrømmet i Betænkningen, en ikke ganske uvæsentlig Del maatte anvendes til Anskaffelser og til Entreprenørerne og altsaa derved paa en eller anden Maade bliver unddraget de egentlige Arbejdere? Skulde der virkelig være saa stor Forskjel, saa at det ene blev et aldeles forsvindende Bidrag, og det Andet vilde være en rigelig og udmærket Gave, saa at den, om den end ikke med eet Slag vilde gøre Ende paa Arbejdsløsheden, saa dog i væsentlig Grad vilde formindske den? Nei, min og vor Mening er, at i Virkeligheden vil baade det ene og det Andet være utilstrækkeligt, og vi have derfor ønsket at kunne forøge Bidraget. Vi ere villige til — for at gjentage det — at yde Mere end det her foreslaaede, forsaavidt dette ikke er tilstrækkeligt. Vi have for at overvinde mulige Hindringer nedsat Tilskudet til 700,000 Kr., men den Sum, som vilde komme Arbejderne til Gode, vilde ikke derved blive mindre, eftersom vi have gjort de 700,000 Kr. afhængig af, at der bliver givet det samme Tilskud fra Kommunerne, saa at Summen altsaa ikke derved vil blive ringere end efter Folkethingets oprindelige Forslag. Men at det ikke kan afhjælpe Arbejdsløsheden, vide vi jo meget vel. Og vilde det saa være saa overmaade uforsvarligt at forøge Tilskudet? Dette med at øje den ene Million ud af Statskassen efter den anden er jo blot en overdreven Talemaade, men vi se da for Resten, hvorledes Regjeringen for vore Dine øser den ene Million ud efter den anden til et Niemed, som ikke vækker Betænkning. Jeg skal ikke ved denne Leilighed tale om de politiske Pengeanvendelser, som have fundet Sted i den senere Tid — der vil maasse om ikke meget lang Tid blive Leilighed til at komme dybere ind paa dette Spørgsmaal — men jeg skal fremdrage en anden Pengeanvendelse, som i stor Maalestok er bleven gjort fra Regjeringens Side i en Række af Aar, nemlig

Tilskudene til Vestindien. Det kunde maasse snarere kaldes at give en Almisje end det, som der her er Tale om, men jeg skal ikke bruge den Slags Udtryk, som den høitæredede Minister har kastet ind i Diskussionen, og som er blevet grebet med stor Iver og Begjærighed fra Højres Side og gjort til Stikord under hele Diskussionen, nemlig Taler om, at Folkethingets Forslag er et Almisje-Forslag. Hvad er der imidlertid ikke blevet anvendt til Vestindien? Jeg ønsker at fremdrage dette Exempel, som forekommer mig temmelig slaaende. Hvert Aar stjenker Ministeren af Statskassen uden Bevilling et Beløb af omtrent 80,000 vestindiske Daler, hvilket svarer paa det nærmeste til 300,000 Kr., til Den St. Croix for at dække dennes Understud. Da Den har en Folkemængde af 18,500 Mennesker, bliver dette det ene Aar efter det andet fra 15 til 20 Kr. pr. Individ, som gives Befolkningen, og det er ikke undtagelsesvis, det sker, men saa godt som hvert Aar, og saa har jeg her set bort fra de store ekstraordinære Bevillinger, som ved forskellige særlige Love ere blevene tilstaaede denne D. Tilskudet kommer tilmed ikke de Trængende paa Den til Gode, men i Virkeligheden Dens Skatteydere, hvilket i det Væsentlige falder sammen med Dens Grundeiere, altsaa en meget begrændset Del af de 18,500 Indbyggere, og til de fattige maa man ikke tro, at der direkte kommer en eneste Cent af disse mange Dollars. I Forhold til Befolkningen er den Pengeanvendelse, som Ministeren saaledes gjør Aar efter Aar ved at yde Tilskud fra Statskassen til St. Croix, langt større end den, der her er Tale om, og det er høist forbausende, at et Ministerium, som paa denne Maade Aar for Aar udøser af Statens Penge uden Rigsdagens Bevilling, og at dets Tilhængere, som enten trofast støtte Ministeriet i denne meget ekstraordinære Pengeanvendelse eller i alt Fald forholde sig overbærende med den, kunne reise et saadant Strig over, at der under saa overordentlige Forhold som nu, under den usædvanlige Arbejdsløshed, som nu hersker, af Statskassen kan anvendes 1 eller maasse 2 Millioner Kroner for at formindske Trængslen blandt Arbejderne i Danmark, tilmed da det dog er en Nød, som hersker hos det Folk, der har bidraget til Statens store Overstud, hvorimod der saavidt mig bekendt, i mange Aar ikke er kommet en Ore fra Vestindien ind i Statskassen. Det er dog saa, at Befolkningen, som fremhævet i Betænkningen, har et særligt Krav paa at blive taget under Armene under en saadan Nød som den nuværende, fordi den i en Række